

Piatok utrpenia Pána 2024

AI „Prečo?“ Otázka, ktorú si v živote všetci kladieme. Chceme vedieť, prečo sa nám stávajú rôzne veci. Väčšina z nás je nastavená mentálne tak, že máme svoj vlastný scenár života, svoju vlastnú predstavu, akoby mal náš život vyzeráť. Často to však nie je tak, ako sa to skutočne stane. A otázky sa znova len tak sypú: Prečo sa náš životný scenár zmenil? Prečo sa náš život neuberá smerom, akým chceme? Je za týmito životnými udalosťami skrýty nejaký zmysel alebo účel? Dokážeme veriť v dobrého Boha navzdory drvivým tragédiám, utrpeniam a krížom?

KE Dnešné Božie slovo nám dáva odpoveď na tieto otázky. Dá sa zhrnúť vetou: „Veď Boh tak miloval svet, že dal svojho jednorodného Syna, aby nezahynul nik, kto v neho verí, ale aby mal večný život.“

DI Božia dobrota je úžasná. Počíta s utrpením, krížom a smrťou ako nástrojom lásky, ktorý vedie k večnému životu. Nepočíta s ľahko dosiahnuteľným úspechom. Boh Otec dovoľuje, aby sa jeho Syn stretol s utrpením, aby nám ukázal hĺbku svojej dobroty. Boh Otec ukazuje, že chce byť s nami v spojení, aktívne konať v našich životoch.

PAR Súčasťou Božieho plánu je aj utrpenie, zlomenosť, kríž. Utrpením a krížom chce Boh v nás vytvoriť srdce plné nádeje a trpezlivosti. Utrpenie a kríž je cesta ako nás vymaniť z chorobnej kontroly všetkého v živote a priviesť nás do Božej náruče. **Zmyslom utrpenia a zlomenosti nie je zdrviť nás v našej slabosti, ale očistiť dobrotu a požehnanie, ktoré už na nás spočívajú, aby sme sa mohli rozdávať ešte viac.** Totiž naše srdcia sú často preplnené rôznymi pripútanosťami až závislosťami. Sami sa ich zbaviť ani nevieme, a často ani nechceme. Utrpenie pre nás môže urobiť to, čo sami urobiť buď nechceme, alebo nedokážeme. Očisťuje a prehĺbuje našu vieru. Zbavuje nás pripútanosti k našim plánom a scenárom. Vytvára v nás nový priestor. To je tiež dôvod prečo svätí utrpenie vítali. Uvedomovali si, že ide o zásadnú skutočnosť Božej lásky – aby sa odpútali ich srdcia takým spôsobom, ktorý sami dosiahnuť nemohli. Utrpenie, zlomenosť a kríž berie Boh Otec ako ten najlepší nástroj duchovného uzdravenia a spásy.

Benediktínsky mních Anselm Grun v knihe *Kríž* píše: „Utrpenie sa dnes tabuizuje. Má zo života zmiznúť. Tým sa od nás žiada veľa. Zabúdanie na utrpenie však paradoxne vedie k bezcitnosti, k tvrdosti, k izolácii. Človek potom už nie je schopný cítiť s druhými a vžiť sa do nich. Ide mu len o vlastné sebecké šťastie. To však na oplátku nemôže dosiahnuť, pokiaľ sa bude utrpeniu a krížu vyhýbať.“ Don Ruotolo v knihe *Kto zomrie, uvidí* o utrpení píše: „... trpieť na tejto zemi je Božím darom, ako je darom pre robotníka, keď sa unaví pri práci v nadčase, za ktorú je potom hojne odmenený.“ Pastoračná pracovníčka Katrina Zenová v knihe *Keď život*

nejde podľa tvojich predstáv o utrpení a kríži píše: „Radosť kríža je radosťou z vedomia, že utrpenie má význam a zmysel. Na konci krížovej cesty je víťazstvo, nie porážka.“

MY Osobné svedectvo o utrpení a kríži opisuje vo svojej knihe *Psychologické zvädzanie* William Kirk Kilpatrick. Po svojej dvadsiatke začal objavovať krásy psychológie. Skoro až do tridsiatky si žil ako v bavlnke. Lenže vtedy sa začali diať veci, na ktoré psychológia nedokázala dať odpovede. Bolo to utrpenie, s ktorým sa stretol. Píše: „Psychológovia, ktorých som obdivoval, mi naznačili, že ľudské utrpenie je chyba, ktorej možno predísť lepším pochopením ľudskej psychiky. Zistil som tiež, že som prestal mať chuť na sebazaprenie a sebaobetovanie. Najviac, čo som chcel, bola sebarealizácia a užívanie si života. Lenže ako čas ubiehal, život som mal stále menej a menej pod kontrolou. A jedinou radu, ktorú som od psychológov opakovane dostával, bola viac sa otvárať. Lenže ja som sa už viac otvárať nedokázal. Moja viera v psychológiu sa začala pomaličky vytrácať. Na druhej strane mi kresťanská viera, zoči voči utrpeniu, začala dávať hlbší a hlbší zmysel. A tak po desiatich rokoch experimentovania s psychológiou som sa vrátil k praktickej kresťanskej viere. Nakoniec som zistil zaujímavú pravdu – skutočné kresťanstvo nie je dobré miešať s psychológiou. Ak sa o to pokúsite, skoro vždy zriedite kresťanstvo, miesto toho, aby ste pokresťančovali psychológiu. Dlho mi trvalo si uvedomiť, že som si z psychológie urobil náboženstvo a že som skutočné náboženstvo opustil. Až utrpenie mi pomohlo objaviť túto obrovskú chybu. Vrátil som sa k Bohu.“

Páter Jozef Šupa v knihe *Múdrosť života* pridáva túto skúsenosť: Ako mladý kňaz som chodil každý prvý piatok k staručkej pani učiteľke. Neskôr som si hovoril, že som sa k nej chodil učiť veriť. Rozprávala mi o svojom ťažkom živote. Muž jej zomrel. Ostala so štyrmi deťmi. Podarilo sa jej ich vychovať. A potom prichádzala rana za ranou. Dcéra v osemnástich zomiera na zápal pľúc; ďalší syn dva a pol roka po svadbe; a ďalší, ktorý jej hovorieval: Mamička, už ti budem môcť všetko vrátiť, krátko pred promóciou na lekára. Keď šla po ulici, počula, ako si ľudia vravia: Táto žena už istotne prestane veriť v Pána Boha. Obrátila sa k nim a povedala: - Ľudia, nerúhajte sa! Neviete, čo hovoríte. - A hoci ju údel života ani potom neušetril ťažkých chvíľ, nikdy neprestala veriť a stáť spolu s Ježišovou matkou pod svojím krížom. Hovorievala: - Prestať veriť a dôverovať Bohu znamená, že sme mu v skutočnosti nikdy neverili. -

ADE Ďakujme za kríže v živote, lebo si nás tak Boh formuje. Prosme pri tejto Bohoslužbe, aby sme sa naučili životné kríže nielen s otázkou PREČO, ale hlavne s nádejou a trpezlivosťou, pretože nevieme akú krásu chce z toho všetkého vykúzliť dobrotivý Boh Otec. Amen.